

**BISDOM
ROTTERDAM**

**Overweging bisschop Van den Hende
Marialof met pelgrimszegen diocesane bedevaart in het Heilig Jaar
Heiligdom Onze Lieve Vrouw ter Nood, Heiloo
31 mei 2025**

Matteüs 18, 19-20

Marcus 10, 13-16

Broeders en zusters, in Jezus' tijd hadden kinderen niet zoveel eigen ruimte. Kinderen werden verwacht om als kleine volwassenen door het leven te gaan. Als kleine volwassenen die al gauw ook met de hardheid van het leven te maken kregen. Natuurlijk, veel kinderen gingen niet naar school, veel kinderen werden zo gauw ze konden aan het werk gezet. Dat is ook in onze dagen op veel plaatsen zo, wanneer er weinig ruimte is voor kinderen om kind te zijn, als er weinig ruimte is om te groeien naar volwassenheid toe. Ook nu hebben veel kinderen te maken met de hardheid van het bestaan. Je zult maar als klein kind in een vluchtelingenkamp zitten en daar de eerste tien of vijftien jaar van je leven doorbrengen. Je zult maar een kind zijn van ouders die geen baan kunnen vinden, waardoor je als kind al aan het werk wordt gezet misschien wel in de kledingindustrie of het schoonmaken van de binnenkant van de ketels van oude locomotieven, want een kind kan naar binnen klimmen.

In onze tijd of omgeving is dat anders, maar ook nu weten we dat veel kinderen in hun jonge jaren beschadigd raken doordat ze onder druk gezet worden, door agressie die ze ontmoeten en door misbruik. Ook in onze dagen zijn veel kinderen het slachtoffer van moderne slavernij, van de seksindustrie tot gewone industrie die producten moeten maken die dan naar onze plaatsen komen en die heel gewoon en neutraal lijken.

In Jezus' tijd was een kind vaak gevraagd om zich als volwassene te gedragen, maar zich niet in het gesprek met volwassenen te mengen. Wat was het bijzonder dat Jezus, toen Hij met Maria en Jozef op bedevaart was, naar Jeruzalem op bedevaart naar de tempel, daar zonder dat zij het wisten achterbleef en als jongen van twaalf in gesprek was met Schriftgeleerden. En na veel angst en schrik doorstaan te hebben, ontdekten Maria en Jozef dat Jezus niet in de karavaan huiswaarts is maar nog in de tempel bij de Schriftgeleerden verblijft. En dan zegt dat kind: wist je dan niet dat ik in het huis van mijn Vader moest zijn? En Maria kan de schrik niet verbergen en zegt: kind je moest eens weten wat je mij en je vader hebt aangedaan, we hebben doodsangsten uitgestaan toen we je niet konden vinden, toen we je niet in onze bescherming konden nemen. En dan staat er heel mooi in het evangelie dat Jezus voortaan met hen meeging en gehoorzaam was, Hij nam toe in wijsheid en welgevallen bij God en bij de mensen (Lucas 2, 43-52).

Jezus' leven als klein kind heeft het geluk gekend van liefhebbende ouders. Maria als zijn moeder en Jozef die zich als voedstervader om Hem bekommerde alsof het zijn eigen kind was. Eenmaal volwassen is Jezus niet vergeten wat het betekent om een kind te zijn. En als de Schriftgeleerden zich op de voorgrond plaatsen en de apostelen zelfs zeggen laat de kinderen maar afstand nemen want daar heeft de Heer geen tijd voor, Hij heeft het druk genoeg, dan zegt Jezus: laat de kinderen bij Mij komen en houd ze niet tegen. Want mensen die zijn zoals kinderen staan open voor het Rijk van God (Marcus 10, 14-15; zie ook Matteüs 18, 3 en Lucas 18, 16-17).

We weten, broeders en zusters, dat wanneer je klein bent je ogen en je hart overal naartoe gaan. Of het nou een grote suikerspin is of een mooi stuk muziek of dat er, zoals nu hier in deze kerk, een grote vlieg door de kerk vliegt; kindergen volgen alles en springen op als het belangrijk genoeg is om ernaartoe te bewegen. De ontvankelijkheid van een kind maakt je ook kwetsbaar. Want je kunt je als kind vergissen als mensen je wel uitnodigen maar je niet respecteren, als mensen je mooie dingen voorspiegelen maar je voor eigen belang gebruiken, of als kinderen zoek raken en niet te vinden zijn.

En wat zeggen wij dan als volwassen mensen? Dan moeten we maar groot zijn en vooral onze naïviteit verliezen. Geen fouten maken door onze ontvankelijkheid. Geen brokken maken door onze openheid. En zo worden vele harten naarmate mensen ouder worden gesloten. Gesloten voor God, gesloten voor je naasten en misschien ook wel voor de wereld. Maar, broeders en zusters, dat kan niet de weg zijn van een kind van God. Natuurlijk vraagt het evangelie niet om in zeven sloten tegelijk te lopen. Het vraagt ook niet om naïef te zijn en niet van je fouten te leren. Het evangelie vraagt wel om open te blijven voor Gods bedoelingen.

Maria die gevraagd werd om de moeder van de Heer te worden, had de ontvankelijkheid bewaard door haar gebed, door haar vertrouwen op God. Net als de heilige Jozef zag ze uit naar de komst van de Messias. Dat was hun leven: uitzien naar de toekomst met God en in de tussentijd bidden en waakzaam zijn. Ook hun bezoek aan de tempel, op bedevaart gaan, was een manier om waakzaam te blijven, je een kind van God te weten, je volk van God te weten.

Als we vandaag horen over de prominente plaats die Jezus aan de kinderen geeft, zeg dan niet als volwassenen: dan kunnen wij wel achterover leunen, dit gaat dus niet over ons. Broeders en zusters, wij blijven kinderen van God. Dat geldt voor een kind van twee en voor een kind van honderd en alles wat daartussen zit en ik denk dat ik zo'n beetje iedereen hier in die leeftijd wel mag plaatsen. Blijven wij ontvankelijk voor het geloof als geschenk ondanks teleurstellingen en twijfel? Blijven wij ontvankelijk voor de liefde van God hoe vaak je ook teleurgesteld kunt raken of misschien zelfs pijn ondervindt? Blijven wij openstaan voor de hoop? Paus Franciscus gaf dit jaar het thema pelgrims van hoop. Hoop is geen goedkoop optimisme van altijd blij blijven. Het is ook geen koppig optimisme: ik moet de toekomst positief bekijken.

Een pelgrim van hoop heeft drie dingen nodig. Op de eerste plaats mogen we beseffen dat we door God gewild en gemaakt zijn. Ons leven ligt in zijn hand. Zijn we zuinig op ons leven en zijn we zuinig op elkaars leven? Op de tweede plaats mogen we beseffen dat God ons een roeping geeft om in opdracht van Hem te leven als kinderen van God. Een kind van God zijn betekent niet opnieuw de duim in de mond en schreeuwen als je je zin niet krijgt. Daar gaat het niet om. Maar het gaat wel om de vraag of we voorbij teleurstellingen en pijn, voorbij verbittering en twijfel ons toch kunnen blijven vastklampen aan de Heer. En dat is niet kinderachtig, maar dat is een daad van geloof. Dat is niet kinderachtig, maar als volwassen mens kiezen voor de band met de Heer die naar ons toegekomen is in Jezus de Verlosser. Op de derde plaats: dat wij onze afhankelijkheid van God erkennen en ons niet groter maken dan wij zijn, maar juist met anderen delen wat het betekent om kind van God te zijn.

Op de eerste plaats dus kind van God zijn met het leven dat wij van Hem gekregen hebben. Op de tweede plaats mensen van hoop zijn op grond van de roeping die we van God krachtens onze doop ontvangen hebben. En in de derde plaats dat we ook die hoop en de liefde die in ons hart leeft met elkaar en met anderen durven te delen.

Er zijn ook kinderen onder ons. Ook bid ik jullie toe dat je het geloof dat je hier ziet, met mensen die ouder zijn dan jullie, dat je dat geloof mag bewaren en dat ook jullie -wanneer

er tegenslagen komen in jullie leven, als je bijvoorbeeld op school gepest wordt of anderszins je eenzaam voelt of alleen- jullie je band met de Heer niet loslaten. Sluit je hart niet af maar blijf vertrouwen op God die van je houdt en blijf in de kerk komen waar mensen zijn die met jou dat geloof in de Heer willen delen en versterken.

Jezus vraagt om de ontvankelijkheid als van een kind, maar de overtuiging in geloof van een volwassene. De Heer vraagt om de kwetsbaarheid als van een kind, maar wel met de kracht en de liefde van een volwassene. Jezus vraagt om als kind steeds te blijven vragen aan de Heer in gebed wat je nodig hebt en als volwassene te beseffen dat niet alles op één dag komt en niet altijd alles wat wij vragen ook werkelijk in onze ogen wordt gerealiseerd. En dan denk ik aan psalm 138: Heer uw uitgestrekte hand is mijn redding, vergeet het maaksel van uw handen niet. Wanneer ik tot U riep, hebt U mij steeds verhoord, want U hebt mij altijd nieuwe moed gegeven.

Mogen wij op deze dag nu we samen op bedevaart zijn als kinderen van God ons klein maken voor zijn gaven, maar als grote mensen durven gaan staan als teken van zijn liefde in deze wereld. Met woorden van hoop, met de woorden van vertrouwen, gesterkt door de kracht van de Heilige Geest, gesteund door de voorspraak van Maria, en gevoed door het woord van de Heer en zijn sacrament nu Hij zo dichtbij ons is in het sacrament van zijn heilig Lichaam. Wat een waagstuk van de Heer om zo in onze handen te worden gelegd, dat God zich zo klein maakt voor ons. Mogen wij als zijn kinderen nooit teleurgesteld worden. En moge de hoop die Christus is in ons hart nooit doven, maar altijd de motor blijven van onze tocht als pelgrims van het evangelie. Amen.